

Arrest

nr. 66 695 van 16 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die loco advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Veliki Trnovac en bent u Servisch staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielrelaas integraal baseert op dezelfde motieven die uw echtgenoot Emrus Ljatifi in het kader van zijn asielaanvraag reeds aanhaalde. Zo verklaarde u net als uw echtgenoot dat uw zoon (F.) sedert anderhalf jaar gezondheidsproblemen heeft. U bracht hem naar het ziekenhuis in Vranje, waar hij onderzocht werd en waar epilepsie werd vastgesteld. Uw zoon kreeg medicatie maar werd niet beter. Volgens u kwam dat doordat hij als Albanees niet goed genoeg onderzocht werd. U besloot daarop om medische hulp in het buitenland te zoeken. Op 25 maart 2011 vroegen jullie in België asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 28 februari 2011 te

Vranje; uw geboorteakte, uitgereikt in Bujanoc op 23 februari 2011; en uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 23 februari 2011 te Bunjanoc.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot Emrus Ljati. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Servië verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde Servië immers uitsluitend te hebben verlaten ten gevolge van de gezondheidsproblemen van uw zoon (F.), die aan epilepsie lijdt (CGVS, p. 5; CGVS echtgenote, p. 5). **U kende, net als uw echtgenote, nooit problemen in Servië, noch met de autoriteiten, noch met andere burgers** (CGVS, p. 4, p. 8; CGVS echtgenote, p. 3, p. 7). Deze door u ingeroepen medische problemen houden bijgevolg geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

U verklaarde weliswaar dat uw zoon omwille van uw etnische origine onvoldoende werd behandeld (CGVS, p. 7; CGVS echtgenote, p. 6-7). Uit uw verklaringen en uw medische attesten blijkt nochtans dat hij toegang had tot de medische verzorging in Servië. Uw zoon werd door artsen, ondermeer door een gespecialiseerd neuroloog en een pediatr, onderzocht. Hij onderging een bloedonderzoek en een EEG. Er werd een diagnose, zij het volgens u laattijdig, gesteld en hij kreeg tevens medicatie toegediend (CGVS, p. 5-6; CGVS echtgenote, p. 4-5, p. 7). U verklaarde weliswaar nog dat de medicatie die uw zoon in Servië kreeg, niet het gewenste resultaat had. Naast het feit dat epilepsie op zich niet te genezen valt, blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote echter dat uw zoon van de Belgische dokters dezelfde medicatie als deze die hij in Servië nam moet nemen (CGVS echtgenote, p.7). Uit bovenstaande vaststellingen valt dan ook niet meteen discriminatie of laksheid in de Servische gezondheidszorg ten aanzien van uw zoon af te leiden. Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat uw zoon geen of onvoldoende toegang had tot het Servische gezondheidsstelsel, blijkt bovendien uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (toegevoegd aan uw administratieve dossier).

Hierin komt duidelijk naar voren dat het publieke gezondheidsstelsel in Servië basisdiensten levert voor alle burgers. **Uit niets blijkt dat Albanese door het Servisch gezondheidsstelsel gediscrimineerd zouden worden: de Albanese bevolking maakt uitgebreid gebruik van de Servische gezondheidszorg** en, hoewel het niet ontkend kan worden dat sommige dokters soms stereotypisch denken over Albanese, hebben deze stereotypen van Serviërs ten aanzien van Albanese geen enkele invloed op de verstrekte medische zorgen. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat veel Kosovaarse Albanese voor medische verzorging naar Belgrado en Vranje trekken. Dat jullie niet de nodige financiële middelen hadden om naar een dokter in Belgrado doorverwezen te kunnen worden of om meerdere onderzoeken te laten uitvoeren (CGVS p. 6-8; CGVS echtgenote, p. 6), is tot slot een probleem van economische aard en ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming, temeer daar u zelf stelde dat, indien u wél over de nodige financiële middelen zou beschikken, u wel degelijk in Servië uitgebreid behandeld zou kunnen worden (CGVS, p. 7-8).

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u bij terugkeer naar Servië voor de behandeling van de medische problemen van uw zoon niet langer bij de Servische gezondheidsdiensten terecht zou kunnen.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat staan hier immers niet ter discussie.”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster herneemt volledig de middelen zoals uiteengezet door haar echtgenoot in diens verzoekschrift in het kader van zijn beroep bij de Raad, gekend onder het dossiernummer 75 743.

2.2. Inzake het beroep van verzoeksters echtgenoot, gekend onder voormeld dossiernummer, oordeelde de Raad bij arrest nr. 66 694 van 16 september 2011 als volgt:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker houdt een theoretische uiteenzetting betreffende het artikel 62 van de vreemdelingenwet, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het artikel 6 van de voormelde wet van 1991 evenals het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft gesteld dat hij onvoldoende gegevens of elementen heeft aangehaald op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker merkt op dat men uit een algemene indruk geen conclusies kan trekken voor een individuele situatie.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij citeert de vluchtelingendefinitie in het Verdrag van Genève en herhaalt dat hij duidelijk wordt gevisieerd omwille van zijn werkelijke origine en om deze reden de regio heeft moeten ontvluchten. Het is volgens verzoeker duidelijk dat hij geen toegang krijgt tot de vereiste medische zorgen. Verzoeker voert aan dat ten onrechte werd geoordeeld dat de situatie in zijn land van herkomst geen afbreuk zou doen aan de mogelijkheid tot beroep op medische behandeling en verzorging. Hij benadrukt dat hij omwille van financiële en etnische redenen niet verder werd geholpen.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/2 juncto de artikelen 48/4, §1 en §2, b) en c) en 48/5, §1, b) en c) van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zal lopen en dat hij zich niet onder de bescherming van zijn land kan, of wegens dat risico, wil stellen. Verzoeker verduidelijkt dat de ernstige schade erin bestaat dat hij onderworpen zal worden aan een gebrek aan afdoende medische behandeling en verzorging aangezien de Albanezen wel degelijk gediscrimineerd worden door het Servische gezondheidsstelsel. Hij benadrukt dat zijn leven en zijn persoon ernstig worden bedreigd.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Verzoeker voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker verklaarde in Servië geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten noch met andere burgers en Servië louter te hebben verlaten omwille van de gezondheidsproblemen van zijn zoon, (F.) (administratief dossier, stuk 3, verzoeker, p. 4; p. 8).

Dient te worden opgemerkt dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van voornoemde wet. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure zoals voorzien in de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft bovendien met recht geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Servië niet bij de Servische gezondheidsdiensten terecht zou kunnen voor de behandeling van de medische problemen van zijn zoon. Zo dient te worden vastgesteld dat:

- uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn zoon toegang heeft gekregen tot de medische verzorging in Servië (administratief dossier, stuk 3, verzoeker, p. 6);
- uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat Albanezen door het Servisch gezondheidsstelsel niet worden gediscrimineerd en de Albanese bevolking uitgebreid gebruik maakt van de Servische gezondheidszorg (administratief dossier, stuk 13);
- verzoekers financiële problemen van louter economische aard zijn en derhalve niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève of de bepalingen van subsidiaire bescherming, hetgeen nog des te meer klemt daar verzoeker heeft verklaard dat hij in Servië wel geholpen zou worden indien hij over de nodige financiële middelen zou beschikken (administratief dossier, stuk 3, verzoeker, p. 7-8).

Verzoeker voert geen concreet verweer ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissing dat de door hem neergelegde documenten niet tot een ander oordeel kunnen leiden zodat deze onverminderd overeind blijft.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Waar verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt, dient te worden opgemerkt dat gelet op de sub 2.2.4. gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en de overige elementen in het dossier, verzoeker niet aantoonde dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Daar waar verzoeker op algemene wijze alludeert op een gebrek aan zorgvuldig onderzoek dient te worden opgemerkt dat hij niet in concreto uitwerkt waar en op welke wijze de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een

correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier. Verzoeker kreeg de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.5. De middelen zijn niet gegrond.”

Aangezien zij zich in feite en in rechte op de asielmotieven van haar echtgenoot beroept, blijkt uit het voormelde dat evenmin kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Omwille van voormelde elementen toont verzoekster evenmin aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS